

Suunnistus- MÄNKIJÄ 8 2025

Sale hienosti mukana molemmilla MM-matkoilla

Suunnistusmänkijä on suunnistusseura Turun Metsänkävijöiden tiedostuslehti, joka pyritään jakamaan sähköpostilla lähes joka kuukauden ensimmäisenä maanantaina. Se on luettavissa seuran verkkosivulta kohdasta "Jäsenille". Lähetä tiedotteita, vinkkejä, kuvia ja kerro kilpailuistasi, harjoituksistasi, matkoistasi. Deadline on aina kuukauden vaihtuessa. Osoite on kari.vainio@tume.fi.

Russe herkisteli tv-kameralle keskimatkan jälkeen. Sijoitus oli 18.

Neljä tumelaista MM-kisoissa Kuopiossa

Sale eli 22-vuotias Matiss Saulite juoksi toisissa MM-kisoissaan hienosti. Keskimatkan finaalissa hän oli 31. ja pitkällä matkalla 23.

Russe joutui jalkavamman vuoksi keskeyttämään pitkän matkan. Uldis sen sijaan oli jo toipunut jalkavammastaan ja juoksi Latvian viestijoukkueessa yhdessä Edgarsin kanssa.

Aksu oli Kainuun pääsarjassa 11.

Markku kiersi molemmat rastiviikot. Kuvat KRV.

Simo, Rauli, Mikko ja Tatu odottavat MM-viestin alkua.

Kymmenkunta mukana Kainuussa ja Fin 5:ssä

Rauli, Markku ja Simo kiersivät molemmat rastiviikot.

Kainuussa oli kilpasarjoissa mukana 10 ja Fin 5:ssä 11 seuran jäsentä. Lisäksi osa kiersi kuntosarjojen rasteja.

Tulosluetteloista löytyy myös junio-reita, ainakin kolme Lempaista ja kaksi Poutiaista.

Marko (vas.), Timo ja Joni.

Timo Laineman raportti MM-rogainingista Espanjasta 5.-6.7.

Edu teki radat seuran kolmelle turkulaiselle

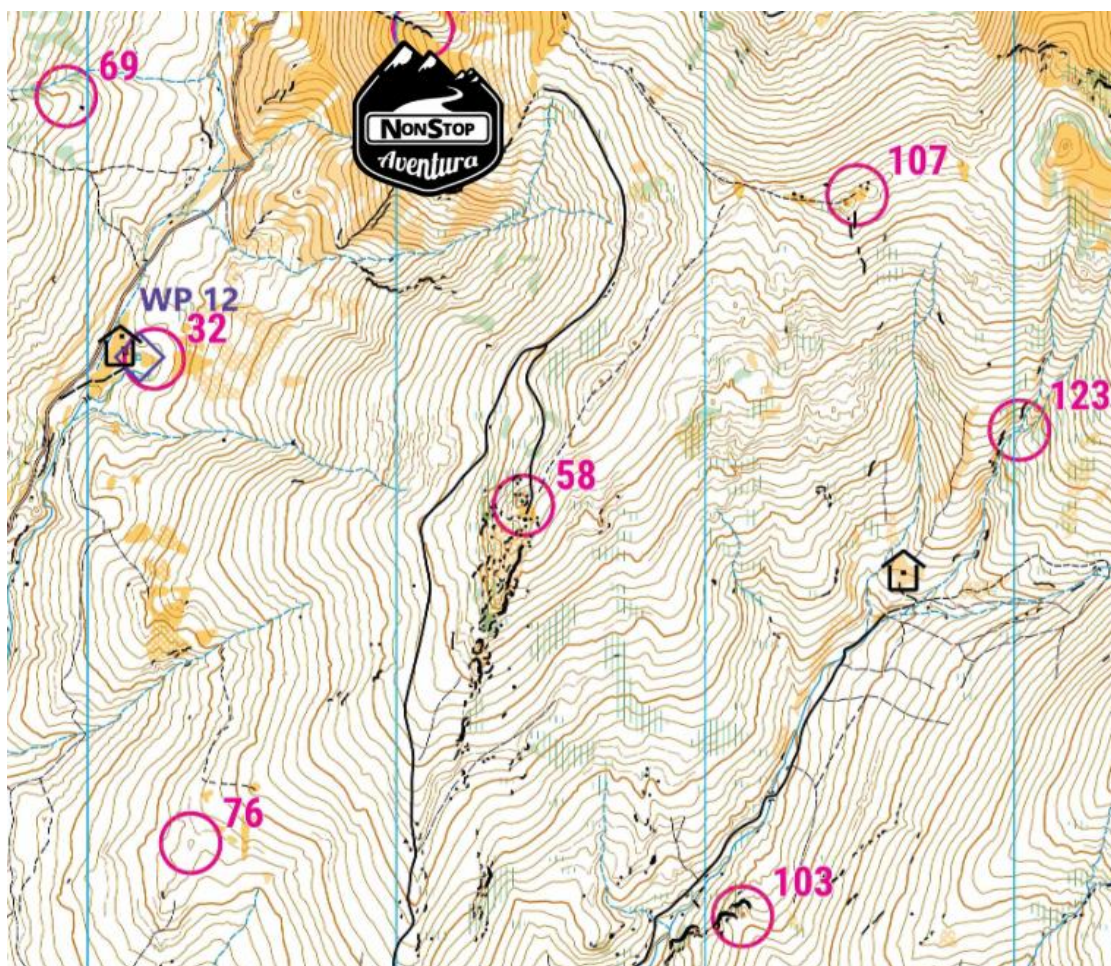
Selittelyt ensin: aloitimme – Marko, Joni ja minä Timo – valmistautumisen MM-rogaan hyvissä ajoin jo loka-marras-kuussa sauvakävelyillä, mutta viimeinen runsas kaksi kuukautta ennen kisaa meni ihan poskelleen. Marko ja minä olimme loppukevästä jatkuvasti sairaana. Esimerkiksi minulle tuli huhtikuun alusta kisaan mennessä vain 14 kunnon treeniä, joista neljä oli yli kolmen tunnin. Koko kevät puhuttiin, että rinnetreeniä pitäisi tehdä, mutta puheeksi jäivät. Lähtökohta ei siis ollut kovin luottavainen kisaan lähtiessä.

Kilpailualue oli Pyreneiden etelärinteillä, Madridista 270 kilometriä pohjoiseen. Korkeuseroja oli luonnollisesti tiedossa ja etukäteen olimme päättäneet, että suhtaudumme rinteisiin kunnioituksella.

Kilpailukeskus oli tuhannessa metrissä ja kartan alueella olleet kaksi vuorta kohosivat runsaaseen kahteentuhanteen metriin. Kisapäivän säätiedotus lupasi ihan kohtuullista keliä, alhaalla +25, pilvistä ja iltapäivällä sadetta. Toteuma oli sitten kuitenkin toinen: koko lauantain aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta ja lämpöä oli luultavasti noin 30 astetta.

Onneksi löydettiin kiinakirppikseltä rusettihatut, jotka suojasivat sekä naamaa että niskaa – aurinko kun paistoi päivällä aika tarkkaan kohtisuoraan yläpuolelta.

Markon kanssa osallistuimme ensimmäiseen 24 tunnin rogakisaamme Kiilopäällä 2015. Nyt oli ensimmäinen kerta, kun kisa sisälsi kaikki kolme mahdollista ja tärkeää rogaelementtiä: optimaalisen radan suunnittelun, kunnon fyysisen haasteen ja suunnistustaitojen koettelemisen. Varsinkin tuo jälkimmäinen on monesti loistanut poissaolollaan jopa MM-kisoissa, mutta nyt oli kunnon suunnistusrata. Esimerkkinä oheisen karttaotteen rastipisteet, jonka julkaisuun on lupa kisajärjestäjiltä.

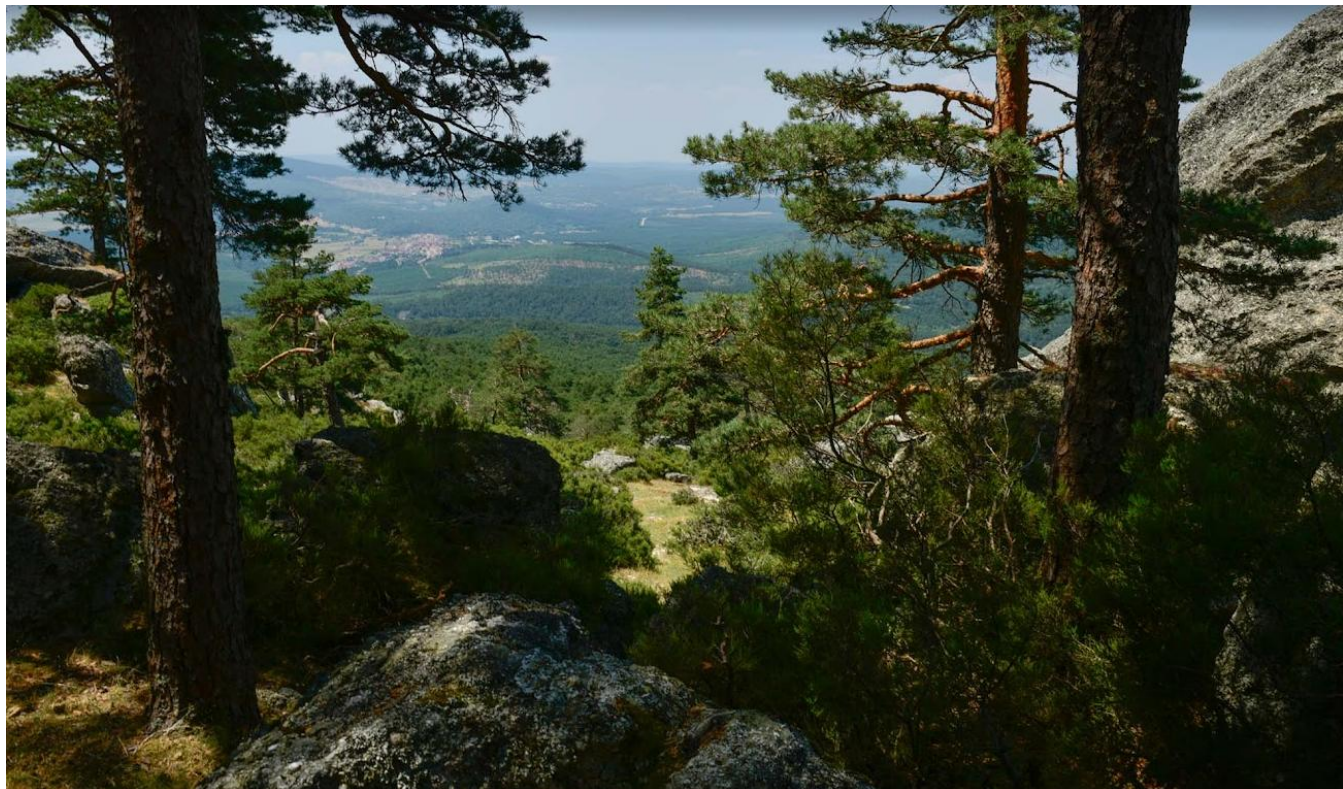

Kartta ja gps-jäljet löytyvät täältä:

<https://nonstopaventura.tracktherace.com/en/sports-events/orienteering/19th-world-rogaining-championships/race>

Ratamestari oli muuan Eduardo Gil Marcos, ja kävi selväksi, että hänellä on huippusuunnistustaustaa. Kiitos – Edu – erinomaisesta radasta ja haasteesta – sitä arvostettiin suuresti!

Luonnollisesti meille tuo suunnistushaaste ei ollut mikään ongelma. Pummia taisi kahdella rastilla tulla yhteensä 6-8 minuuttia, joka on 24-rogassa mitätön määrä.

Ajatuksemme oli mennä melko rivakasti ylös viileämpään ilmamassaan ja yön aikana hoidella rinnerasteja, luottaen siihen, että kyllä me hankalatkin rastit pimeällä löydämme.

Tätä lähdimme toteuttamaan. Ensimmäinen etappi suuntautui itäisemmän vuoren huipulle, josta kuitenkin jätettiin rankimmat rinnerastit pois. Viiden, kuuden tunnin hellekapuamisen jälkeen 2000 metrin korkeuteen minulla oli aika pitkälti eväät syöty ja roikuin aika pitkän jojon päässä.

Olimme kuitenkin pysyneet aikataulussa ja olo alkoi parantua, kun aurinko painui alemmas ja lähdimme alaspäin. Kävimme alhaalla 1200 metrin korkeudella häshhousessa ja olo parani.

Ajattelimme yön pimeydessä jatkaa suunnitelman mukaan. Ja aika korkealle päästiin jälkimmäisellä vuorella ennen kuin tehtiin käyrien kanssa moka, joka vei loput energiat: laskettiin 200 metriä hakemaan kraaterirastia ja sitten takaisin ylös 250 metriä.

Tuossa alaspäin mennessä hälytyskellot soivat, mutta ei niin paljon, että olisin avannut suuni. 250 metrin nousupätkällä jouduttiinkin sitten pitämään 4-5 istumataukoa. Ja jotta päätäisiin alarinteelle, oli pakko vielä ylittää yksi harjanne.

Alla oleva nousuprofiili näyttää nousut ja laskut.

Noiden vaiheiden ja 2900 metrin noususumman jälkeen peli oli pelattu, reidet letkua ja päätettiin hoitaa enää muutama rasti alaspäin mennessä. Ja vaikka oli alamäki, piti vähän väliä pitää taukoja. Ei tämä kyllä ollut sitä mitä lähdettiin hakemaan, mutta ei nyt ihan täysi katastrofikaan. Sijoitus oli MSV:n 16./37, vaikka 4.5 tuntia jäi käyttämättä ja yhden 110 pisteen rastin pisteet ei jostain syystä kirjautuneet yhteen SI-tikkuun. Lisäpisteillä sijoitus olisi ollut 13.

Mitä tästä opimme? Ainakin kaksi asiaa: tämmöisiä maastoja varten pitää harjoitella mäen nousua, ja että käyriä pitää osata lukea loppuun asti. Tietysti harmittaa se, että taas oli kyseessä ns. opintomatka – koskahan kohdalle osuisi onnistunut suoritus – ehkä ensi vuonna Tshekin EM-kisoissa? Noin niin kuin turismimielessä oli kuitenkin hieno kokemus ja jätti nälkää seuraavaan kisaan.

Jonin sanoin: ”Jossain välissä kisaa tuli kyllä mieleen, että olisikohan ollut järkevämpi vaihtoehto ostaa Espanjan aurinkorannikkoloma eikä mitään supervaellusta roga-hengessä. Näin jälkikäteen ajateltuna itsensä haastamisen maksimointiyritys oli sitten kuitenkin parempi vaihtoehto ja onneksi jäi vielä vähän parantamisen varaa”.

Suomalaisia kisaamassa oli vaatimattomat 22 henkeä. Yksi mitalikin tuli Suomeen, kun Janne Snellman ja Manu Humppi voittivat MV-sarjan niukasti ennen espanja-laisparia. Janne oli mitaleilla myös TuMen järjestämässä EM-rogainingissa 2023, silloin veteraanisarjan hopealla.

Ruotsalaisia paikalla oli yksi, norjalaisia ja tanskalaisia ei yhtään. Ei voi kuin ihmetellä, miksi kansainvälinen lajiliitto ei toimi lajin tunnettuuden lisäämiseksi Pohjoismaissa.

*Teksti: **Timo Lainema***

TuMe 100 –suunnistusviikonloppu 13.-14.9.

Lauantaina pikamatka, tarkkuussuunnistuksen tempo ja 3-ottelu ja sunnuntaina tarkkuussuunnistuksen normaalikisa, kaikki Impivaarassa Turussa paitsi 3-ottelun ammunta Kupittaalla.

Kaikki mukaan järjestelyhommiin. Tehtäviin ilmoittautuminen seppo.lahtinen@lowell.com tai kari.vainio@tume.fi.

Breaking news:

Juha kaksinkertainen Suomen mestari

Juha voitti lauantaina tarkkuussuunnistuksen tempon SM-kultaa ja sunnuntaina varmistui kaksipäiväisen normaalikilpailun voitto. Molemmat olivat WRE-kisoja, jotka molemmat Juha samalla voitti. Myös viime vuonna hän oli normaalikilpailun Suomen mestari.

Juha voitti sekä tempon että normaalikilpailun. Tempon muut SM-mitalit menivät Mäkisen perheeseen, Pinjalle hopeaa ja Vesalle pronssia. Kuva Tuomo Niskanen.